

платою (рентою). Вона повинна збільшуватися на розмір інфляції з періодичністю, обумовленою сторонами.

Згідно ст. 746 ЦК України, відчужувачем може бути будь-який громадянин, незалежно від віку, працездатності, стану здоров'я. Тут слід врахувати, що мається на увазі стан здоров'я, що не позбавляє особи здатності розуміти свої дії і керувати ними. В іншому випадку можливі неприємні наслідки [4].

Отже, можна зробити висновок, що згідно зі ст. 744 ЦК України, за договором довічного утримання (догляду) одна сторона (відчужувач) передає другій стороні (набувачеві) у власність житловий будинок, квартиру або їх частину, інше цінне майно, взамін чого набувач зобов'язується забезпечувати відчужувача доглядом довічно. Договір є ризиковим, але доступним для всіх громадян. А також, щоб уникнути певних непорозумінь у такому договорі, краще застосовувати ренту в оплаті свої послуг та перевіряти всі документи у відчужувача.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 435-IV. – Ст. 1308.
2. Нестерова І. В. Договір довічного утримання (догляду) за цивільним законодавством України / І. В. Нестерова // Держава та регіони. Серія: Право. – 2005. – № 2. – С. 158–159.
3. Стефанчук Р. О. Цивільне право України: Навч. посібник / Ю. В. Білоусов, С. В. Лозінська, С. Д. Русу та ін.. – За ред. Р. О. Стефанчука. – К.: Прецедент, 2005. – 448 с.
4. Договір довічного утримання: тонкощі, ризики, наслідки: Юридична компанія «Юріс-Консалт» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uris-c.com.ua/2012/04/13/договір-довічного-утримання-тонкощі>.

УДК 347.214(043.2)

Дибаль Б. В., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ: ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Розвиток сфери інтелектуальної власності в Україні є одним з головних чинників економічного поступу країни та її подальшої інтеграції у світове співтовариство. Для успішної її реалізації держава повинна гарантувати належну правову охорону та захист прав інтелектуальної власності. Саме

розуміння важливості цього напрямку державної політики і спонукало до проведення парламентських слухань на тему «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування». Висновок, що міститься у рекомендаціях парламентських слухань і який проходив через більшість доповідей, полягає у тому, що на сьогодні в Україні створена сучасна законодавча база щодо захисту прав інтелектуальної власності, яка узгоджується із загально визнаними на міжнародному рівні підходами до забезпечення такого захисту, зокрема з вимогами Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності Світової організації торгівлі. У рамках міжнародних вимог забезпечується реалізація основних положень законодавства України у зазначеній сфері. Хоча, зрозуміло, залишається ціла низка проблем, прогалин і колізій, що вимагають законодавчого врегулювання, – як мінімум, щодо приведення у відповідність норм Цивільного кодексу України з нормами спеціальних законів, які регулюють сферу інтелектуальної власності.

Слід констатувати той факт, що в країні й досі на недостатньому рівні здійснюється аналіз ефективності законодавства у сфері права інтелектуальної власності та стану його правозастосування. Водночас сферу правозастосування та захисту прав інтелектуальної власності супроводжує значно більший ряд проблем, які, на наш погляд, потребують вирішення і на які звертали увагу учасники проведених заходів. Зокрема, це стосується незадовільного стану виконання вимог законів у сфері права інтелектуальної власності та достатньо високого рівня порушень зазначених прав.

На жаль, спостерігається ситуація, коли активізація зусиль правоохоронних органів України із захисту прав інтелектуальної власності не приводить до зниження загального рівня правопорушень у цій сфері, що нерідко використовується як підстава для звинувачення України в низьких стандартах захисту інтелектуальної власності, особливо стосовно аудіовізуальної продукції, програмного забезпечення, фармацевтичних препаратів. При цьому постійна співпраця з правоохоронними органами дозволяє стверджувати, що ними і так в останні роки докладено значних зусиль для зменшення правопорушень. І зростаюча кількість останніх пояснюється, скоріш, загальним рівнем культури правозастосування, наявними правовими колізіями, невиправдано низьким рівнем штрафних санкцій. Тому нерідкою виникає ситуація, коли ті самі розповсюджені піратських аудіовізуальних творів, сплативши адміністративний штраф, практично легально продовжують працювати на ринку. На нашу думку, на сьогодні є недостатньо розвинутим такий компонент системи охорони і

захисту інтелектуальної власності, як громадський контроль, здійснюваний, у тому числі, через позавідомчі структури, наукові інституції, недержавні організації тощо. Такі установи мають відігравати значно вагомішу роль у вирішенні ключових питань цієї сфери – як це має місце у розвинутих країнах з ринковою економікою. Не повною мірою здійснюється аналіз ефективності законодавства у сфері охорони інтелектуальної власності та його застосування. З метою удосконалення нормативно-правового регулювання та механізму його застосування доцільним є підвищення науково-експертних функцій НАН та галузевих академій, у тому числі – Академії правових наук України. У рамках удосконалення процедур правозахисту підтримуємо ідею щодо необхідності подальшої спеціалізації суддів, які розглядають справи у сфері інтелектуальної власності, підвищення їх кваліфікації. У зв'язку з цим вважаємо за доцільне залучення фахівців з Академії правових наук України до науково-методичних заходів з підвищення кваліфікації суддів.

Здійснювані експертні та наукові дослідження, присвячені аналізу досвіду розгляду справ щодо порушення прав інтелектуальної власності в Україні та за кордоном, дозволяють підтримати ідею щодо уточнення підвідомчості спорів між спеціалізованими судами, виходячи з правової природи таких спорів. З метою удосконалення процедур судового розгляду доцільно підтримати ідею запровадження у спеціальних законах щодо об'єктів права інтелектуальної власності норм, які б передбачали, що у разі визнання охоронного документа недійсним втрачає чинність рішення про його видачу з внесенням відповідних відомостей до державного реєстру. На користь удосконалення судових процедур захисту прав інтелектуальної власності служитиме і пропозиція про внесення до цивільного процесуального та адміністративного процесуального законодавства змін щодо можливості об'єднання в одне провадження кількох вимог, які нині розглядаються у порядку різного судочинства.

Відомо, що існування будь-якої системи правової охорони неможливе без відповідної науково-теоретичної бази. Тому особливого значення й актуальності набуває діяльність науково-дослідних установ Національної та галузевих академій наук, що спеціалізуються у цій сфері, у тому числі – Науково-дослідного інституту інтелектуальної власності Академії правових наук України, основними напрямками діяльності якого є проведення наукових фундаментальних та прикладних досліджень у сфері інтелектуальної власності, участь у підготовці проектів законів та інших нормативно-правових актів, що стосуються об'єктів інтелектуальної власності, а також проведення експертних досліджень з питань інтелектуальної власності. Така діяльність дозволяє розробляти спільні

рекомендації, спрямовані на удосконалення чинної нормативно-правової бази та правозастосовної практики.

Отже, такі підходи сприятимуть підготовці вітчизняних спеціалістів, конкурентоспроможних на світових ринках праці. Реалізація цих пропозицій сприятиме подальшому розвитку та якісному вдосконаленню системи охорони і захисту прав інтелектуальної власності в Україні, прискоренню економічного розвитку та підвищенню міжнародного іміджу нашої держави.

Література

1. Конституція України (зі змінами і доп.). – К.: Атіка, 2014. – 64 с.
2. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доп. Станом на 10 вересня 2013 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2013. – 380 с.
3. Мельник О. Особисті немайнові права на об'єкти інтелектуальної власності: деякі питання / О. Мельник // Право України. – 2011. – № 7. – С. 27-28.

УДК 004.738.5:338.6:658.64(477)(043.2)

Журавель Т. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ ТОРГІВЛІ

Українське законодавство не визначає такого поняття, як «електронна торгівля», разом із тим, Закон України «Про захист прав споживачів» дозволяє суб'єктам торговельної діяльності укладати договори на відстані, а також поза торговельним або офісним приміщенням за допомогою засобів дистанційного зв'язку, і тим самим вводить електронну торгівлю, а також торгівлю через Інтернет до правового поля України.

Цивільним кодексом України питання торгівлі на відстані, в тому числі і електронної торгівлі, не регулюються, що є суттєвим недоліком українського законодавства. Разом із тим, Закон «Про захист прав споживачів» тільки повідомляє суб'єктів господарювання про можливість продажу на території України товарів за допомогою електронної торгівлі і не встановлює правил такої торгівлі.

В даний час електронна торгівля в Україні регулюється наказом Міністерства економіки України від 19.04.2007 № 103 «Про затвердження Правил продажу товарів на замовлення та поза торговельними або офісними